

„Oficiálne nie.“

„Isteže nie. Všetci si na to musíme zaobstarať dlhé kabáty a tmavé okuliare.“

„Výborný nápad,“ pochválil ma Otis. „V každom prípade som povedal tej valkýre, že ju budem udržiavať v obraze, lebo má na povel Odínove... no, vieš, špeciálne misie. Toto je moja prvá poriadna indícia, kde sa *istý predmet* nachádza. Mám spoľahlivý zdroj. Je to ďalšia koza, chodievame k tomu istému psychiatrovi. Začula niečo doma na dvore.“

„Takže máme sledovať stopu podľa rečí z dvora, ktoré si si vy počul v čakárni u psychiatra.“

„To by bolo super.“ Otis sa naklonil dopredu, až som sa zľakol, že spadne zo stoličky. „Ale musíte si dávať pozor.“

Mal som čo robiť, aby som sa nerozosmial. Už som si hádzal lávovú loptu s ohnivými obrami, poletoval som s orlom nad bostonskými strechami, vylovil som z Massachusettského zálivu Hada sveta a skolil vlka Fenrira kľbkom povrazu. A táto koza mi bude dávať rozumy, vraj nech si dávam pozor!

„Takže, kde je *kladina*?“ spýtal som sa. „V Jotunheime? V Nifl- heime? Thorprdheime?“

„Žartuješ!“ Otisovi sklzli slnečné okuliare z nosa nabok. „*Kladina* je v inej nebezpečnej oblasti. V Provincetowne.“

„V Provincetowne,“ opakoval som. „Na špičke mysu Cape Cod.“

Na to miesto som si matne spomínal. Raz v lete, keď som mal asi osem, ma tam mama vzala na víkend. Pamätal som si pláže, miestne karamelky, humrový závin a veľa umeleckých galérií. Najnebezpečnejšie, na čo sme tam natrafili, bola čajka s hnačkou.

Otis stíšil hlas. „V Provincetowne je taká mohyla – mohyla *nemŕtvych*.“

„Takže mohyla živých?“

„Nie, nie. Nemŕtvi...“ Otis sa striasol. „No, to sú silní duchovia, ktorí radi zbierajú čarovné zbrane. Ich hrobka sa nazýva *mohylový hrob*. Prepáč, ťažko sa mi o nich rozpráva. Pripomínajú mi môjho otca.“

To vo mne spustilo ďalšiu lavínu otázok o Otisovom detstve, ale rozhodol som sa prenechať ich jeho terapeutovi.

„Je v tom Provincetowne množstvo brlohov nemŕtvych Vikingov?“ spýtal som sa.

„Iba jeden, pokiaľ viem. No aj to stačí. Ak je *istý predmet* tam, bude fuška ho získať – bude pod zemou a chránený silnou mágiou. Potrebuješ kamarátov, toho trpaslíka a elfa.“

To by sa mi pozdávalo, keby som však tušil, kde tí kamaráti sú. Dúfal som, že Sam vie viac ako ja.

„A prečo Thor neskočí do tej mohyly pozrieť sa sám?“ zišlo mi na um. „Počkať... pokúsim sa hádať. Nechce pritiahnúť pozornosť. Alebo nám chce dopriať šancu stať sa hrdinami. Alebo je to drina a on musí čumieť na telku.“

„Úprimne povedané,“ pripustil Otis, „práve sa začala nová séria *Jessicy Jonesovej*.“

Tá koza za to nemôže, opakoval som si. *Tá si úder nezaslúži.*

„Fajn,“ prikývol som. „Keď príde Sam, preberieme stratégiu.“

„Neviem, či tu s tebou mám čakať.“ Otis si oblizol omrvinku z chlopne. „Mal som to spomenúť skôr, ale, vieš, niekto... alebo *niečo*... po mne ide.“

Vlasy na zátylku sa mi naježili. „Myslíš, že ťa to sem sledovalo?“

„Čo ja viem. Dúfajme, že ho zmiatlo moje preoblečenie.“

To určite, pomyslel som si.